

ροῦχα γὰρ νὰ μὴ ἀρέχουνε καὶ ἡραυῆς ἅμα τὰ σηκώσης Σητ. Τὰ ξεβγάνουνε τὰ ροῦχα καὶ τὰ ἀποσφουνιάζουνε Ἀπύρανθ. Ἀποσφούνιασε τὸ φόρεμα νὰ τρέξη τὸ νερὸ Χίος Ἀποσφά-
νιζέ τα καλὰ τὰ ροῦχα Δημητσάν. Συνών. ἀποσφου-
ρίζω, ἀποσιφουνίζω, ἀποσφουρώνω (I) 1, στύβω.

2) Σφίγγω, συμπιέζω τι ἵνα ἐκθλιβῇ τὸ ἐν αὐτῷ ὑγρὸν Κρήτ. (Ἀλήκαμπ. κ.ά.) Νάξ. (Ἐγκαρ.) Χίος κ.ά.: Ἦθελε κρασί, πάει ὁ Τοῦρκος καὶ ἀποσφωνιάζει βάτσινά καὶ τοῦ τὰ πάει (βάτσινω = ὁ καρπὸς τῆς βάτου. Ἐκ παραμυθ.) Ἀλή-
καμπ. Ἀποσφωνιάζω τοσοῖ πίτες γὰρ νὰ βγῇ τὸ μέλι Ἐγκαρ.

β) Μεταφ. ἐπὶ νόσου, καταβάλλω τινά, κάμνω νὰ ἀδυ-
νατίσῃ Σύμ.: Ἐποσφώνιαξέ τον ἡ ἀρρώστια. 3) Μέσ. σφίγγομαι, καταβάλλω προσπάθειαν πρὸς ἀποπάτησιν Κρήτ.: Δὲ δορεῖ νὰ κατοικήσῃ καὶ ἀποσφωνιάζεται. Ἀποσφω-
νιάζετ' ὁ καλὸς σου 'ς τὰ γερά γὰρ ν' ἀφήσῃ χορὸν σημάδι. Συνών. τανυέμαι (ιδ. τανυῶ).

ἀποσιφούνιασμα τό, ἀμάρτ. ἀποσφώνιασμα Κρήτ. (Σητ. κ.ά.) Ἰοσφίνιασμα Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσιφουνιάζω.

1) Ἐπὶ πλυνομένων ἐνδυμάτων, ἐκθλίψις τοῦ ἐν αὐτοῖς ὕδατος ἐνθ' ἄν.: Κακὸ ἀποσφώνιασμα τὼς ἤκαμες καὶ τρέ-
χουνε Σητ. 2) Προσπάθεια πρὸς ἀποπάτησιν, ἐπὶ δυσκοι-
λιότητος Κρήτ. (Σητ. κ.ά.) Συνών. τανυτό.

ἀποσιφουνίζω Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σιφουνίζω.

Ἀποσιφουνιάζω 1, ὁ ιδ.

ἀποσιχαντερίζω Πελοπν. (Μεσο.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιθ. σιχαντερός.

Εἶμαι, γίνομαι σιχαμερός: Ἐλα μὴν ἀποσιχαντερίζῃς
ἔτσι, πασιτρέφον.

ἀποσκάζω Χίος κ.ά. Ἰοσκάζω Κύπρ. (Γερμασ. κ.ά.)
Ἰοσκάω Σίφν. Σύμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σκάζω.

1) Ἐπὶ πεπονίων, καρπουζίων κτ., ἀρχίζω νὰ φθίνω
ἐξ ὑπερβολικῆς ὠριμάνσεως ἐνθ' ἄν.: Ἡ πατ-τίχα ἐβαρυ-
ψήθη πολ-λὰ τὸ ἐπόσκασεν (πατ-τίχα=καρπούζι) Κύπρ. Τὲς
πατ-τίχες νὰ τὲς κόβῃς πρὶν νὰ Ἰοσκάσουν αὐτόθ. Τὸ πιπόνιν
ἐν' Ἰοσκασμένον Γερμασ. Συνών. παραγίνομαι. β) Μεταφ. μαραίνομαι, γηράσκω Κύπρ. 2) Ἐπὶ τοῦ γάλακτος
τῶν μαστῶν, μεταβάλλομαι ἐπὶ τὸ χειρόν καὶ ἀκολούθως
σταματῶ Κύπρ.: Ἐπόσκασεν τὸ γάλακτος τοῦ πόκοφεν τὸ
μωρόν. Ἐν' Ἰοσκασμένον τὸ γάλακτος μου ποὺ τὰ μαράζια.
Ἐπόσκασεν τὸ γάλακτος. 3) Σκάζω ἐντελῶς, διανοίγω διὰ
σχάσεως, οἶον ἐπὶ καρπῶν, ἐπὶ ἀνθέων, ἐπὶ δένδρων κτ.
Χίος: Φρ. Ἡ λωλή ἀμυγδαλῶν ἔσκασε καὶ ἀπόσκασε καὶ καρπὸ
δὲν ἔκαμε (ὅτι πρῶτῳ ἀνθοῦσα πολλάκις ἀποκαίεται ὑπὸ
τοῦ ψύχους) Χίος. 4) Ἐπὶ τοῦ κύματος, ρήγνυμαι Σίφν.
Σύμ.: Ἐπόσκασε μὲ θάλασσα καὶ ἐκόντεψε νὰ μᾶς βουλ-λήσῃ
Σύμ. Ἐπὰ Ἰοσκά ἡ θάλασσα Σίφν.

ἀποσκάλι τό, ἀμάρτ. ἀποσκάλ' Πόντ. (Ἀμισ. Ἰμερ.
Ἰοφ. Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκαλώνω.

1) Τὸ σημεῖον τοῦ ἀγροῦ, ὅπου ἐσταμάτησέ τις σκά-
πτων, θερίζων ἢ ἄλλως καλλιεργῶν αὐτὸν ἐνθ' ἄν.:
Ἐμπαίνω 'ς σ' ἀποσκάλ' (ἐπαναλαμβάνω τὴν σκαφήν, τὴν
ὁποίαν εἶχον ἀφήσει) Ἰοφ. || Φρ. Ἐποίκα ἀποσκάλ' (τὸ
ἤρχισα) Ἰμερ. Ἐσέβεν 'ς σ' ἀποσκάλ' ἡ ἐχτέθεν ἀποσκάλ'
(εἰρων. ἐπὶ τοῦ ἀπασχολουμένου εἰς ἔργον τι) Χαλδ.

2) Ὁ τόπος ὅπου θερίζουν Πόντ. (Ἰοφ.): Τ' ἐμέτερο
τὸ παιδί ἀτὸ ἐν', δίουμ' ἀτονα φαεῖ, φέρ' 'ς σ' ἀποσκάλ'
(ἐκ παραμυθ.)

ἀποσκαλίζω σύνθηθ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σκαλίζω.

1) Τελειώνω τὸ σκάλισμα: Ν' ἀποσκαλίσωμε τὴν πατάτα
καὶ φεύγομε. 2) Σκαλίζω Κάμπ.: Ἀσμ.

Σταυραεὶος συχνοπερνᾷ ποὺ τὰ σκίνομ-ματούρια,
π' ἀποσκαλίζ' ἡ πέριδικα καὶ χωματοκυλίνεται
(σκίνομ-ματούρια = νέοι βλαστοὶ σκίνων).

ἀποσκαλισιά ἡ, ἀμάρτ. ἀποσκαλ'σὰ Στερελλ.
(Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκαλίζω.

Τὸ σημεῖον τοῦ ἀγροῦ ὅπου ἐτελείωσε τὸ σκάλισμα.

ἀποσκάλισμα τό, σύνθηθ. ἀποσκαλ'σμα Στερελλ.
(Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκαλίζω.

Ἡ περάτωσις τοῦ σκαλίσματος ἐνθ' ἄν.: Ἀπάνω 'ς τ' ἀπο-
σκάλισμα μᾶς ἔπιασε βροχὴ σύνθηθ.

ἀποσκαλώνω Πόντ. (Κρώμν. Ἰοφ. Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σκαλώνω. Πβ. καὶ
μεσν. ἀποσκαλώνω.

Σταματῶ τὴν γεωργικὴν μου ἐργασίαν εἴτε ὡς περα-
τωθεῖσαν εἴτε διὰ νὰ ἐπαναλάβω αὐτὴν ἐνθ' ἄν.: Ἐβρά-
δυνε, ἡάρ' ν' ἀποσκαλώνουμε (ἐνύκτωσε, λοιπὸν ἄς διακό-
ψωμεν) Ἰοφ.

ἀπόσκαμμα τό, Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκάπτω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Τὸ τέλος τοῦ σκαψίματος. 2) Σκαφή, σκάψιμον.
3) Τὸ σημεῖον τοῦ ἐδάφους ὅπου διακόπτεται ἡ σκαφή:
Ποῦ τ' ἄφ'κίς τ' ἀπόσκαμμα; 'Σ τ'ν ἀπάν' ζαγάδα εἶνι τ' ἀπό-
σκαμμα (ζαγάδα = στενὴ λωρὶς ἀγροῦ ἐπικλινούσ, πεζούλλι).

ἀποσκαμμός ὁ, Πάρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκάπτω.

Τὸ σημεῖον τοῦ ἐδάφους, ὅπου τελειώνει ἐν τμήμα
σκαφῆς καὶ ἀρχίζει ἄλλο.

ἀποσκαριάζω Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σκαρί.

1) Καθελκύνω πλοῖον ἀπὸ τῆς ἐσχάρας εἰς τὴν θάλασ-
σαν: Ἀπὸ βδομάδα ἀποσκαριάζομε τὸ καῖκι (δηλ. περατου-
μένης τῆς ναυπηγήσεώς του). 2) Ἀφαιρῶ τὰ ὑποστη-
ρίγματα ὀγκώδους τινὸς πράγματος: Ἀποσκαρίασες τὸ
βαρέλλι καὶ κύλισε. Μὴν ἀποσκαριάσῃς τὸ ντουλάπι.

ἀποσκαρίζω Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σκαρίζω.

Ὁδηγῶ τὸ ποιμνιον εἰς τὴν βοσκήν μετὰ τὸν στάλον,
ἥτοι μετὰ τὴν μεσημβρινὴν ἀνάπαυσιν.

ἀπόσκαρο τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκαρίζω.

Ὁ μετὰ μεσημβρίαν χρόνος, ἡ τρίτη ἢ τετάρτη ὥρα
περίπου, ὅτε γίνεται τὸ σκάρισμα τῶν ποιμνίων, ἡ μετὰ
τὸν στάλον ὁδήγησις τῶν ποιμνίων εἰς τὴν βοσκήν.

ἀποσκαρφαλώνομαι Λεξ. Δημητρ. ἀποσκαρβελώ-
νομαι Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σκαρφαλώνομαι,
δι' ὁ ιδ. σκαρφαλώνω.

Παύω νὰ εἶμαι σκαρφαλωμένος, ἀπολύομαι τῶν
ἐξοχῶν ἀφ' ὧν κρατοῦμαι: Ἀπὸ τὸν ἄνεμο ἀποσκαρφαλώ-
θηκε ἡ κληματαρῆς.

ἀπόσκατο τό, σύνθηθ. Ἰόσκατου Θράκ. (Σουφλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σκατό.

1) Κόπρος ἀνθρώπου, ἐπιτατικώτερον τοῦ ἀπλοῦ